

[Lisbet Hindsgaul.]

henvist til selv med de til Raadighed staaende Midler at inddrage Beløbet. Imidlertid er der mange Kvinder, som, saafremt de ikke kan paaregne at modtage den forskudsvisse Udbetaling, overhovedet ikke faar udbetalt noget Bidragsbeløb. Er Faderen rejst ud af Landet, er han død, eller har han giftet sig paa ny med en anden Kvinde, der har et eller flere Børn, saa er det oftest umuligt at aftvinge ham det skyldige Underholdsbidrag, og Kvinden er da henvist til at klare sig selv; og dette ved vi af mangfoldige Eksempler er uhyre vanskeligt. Jeg synes ikke, at dette er rimeligt, og jeg kunde tænke mig, at man hævede Indtægtsgrænsen og f. Eks. fastsatte den til et Beløb, der nogenlunde svarer til, hvad en enlig Kvinde kan indtjene ved sit eget Arbejde til Livets Ophold. Dette Beløb vilde, hvis man gaar ud fra et Gennemsnit, være en skattepligtig Indtægt paa ca. 4 800 Kr. i Hovedstaden, lidt mindre i de andre Kommunergrupper. Kvinder, der tjener henholdsvis ca. 3 000 Kr., 2 600 Kr. og 2 000 Kr., er i Virkeligheden at betragte som ubemidlede, men de er efter de nugældende Bestemmelser helt overladt til deres egen Skæbne paa dette Omraade. For den forladte, gravide Kvinde, vilde det være en stor Stimulans, om hun blot vidste sig nogenlunde økonomisk sikret ved en forestaaende Fødsel.

Hvis dette Forhold kunde bringes i et bedre Leje, vilde efter min Mening mangan en Skæbne for baade Moder og Barn tegne sig ganske anderledes end, som vi nu ofte oplever det. Jeg tror derfor, at det ikke alene er den højtærede Socialminister, der maa tænke over disse Ting, men at vi alle maa tage dem op til nærmere Behandling, men jeg vil gerne til den højtærede Socialminister ved denne Lejlighed sige, at jeg vilde være meget taknemmelig, om den højtærede Minister tog dette Omraade under personlig Overvejelse. Jeg er af den Overbevisning, at kom man den enlige Moder til Hjælp her, vilde man i mange Tilfælde spare Mødrehjælpsinstitutionerne ikke alene for en økonomisk Ydelse, men ogsaa for det, der alleroftest er langt vanskeligere, at skulle give et psykologisk nedbrudt Menneske Rejsning og Tro paa, at Fremtiden kan klares ogsaa uden Hjælp fra det offentliges Side, i dette Tilfælde fra Mødrehjælpsinstitutionen.

Jeg skal med disse Ord anbefale Lovforslaget til hurtig Behandling i det høje Ting.

Ingeborg Refslund Thomsen: I Krigsaarene og Efterkrigsaarene har Spædbørne-

hjemmene været overbelagt, og selv om Overinspektøren for Børneforsorgen har set strengt paa en Overbelægning netop af Spædbørnehjem, har andre Myndigheder, Børneværn og Sogneraad, trængt paa, fordi de omgaaende skulde have Børn anbragt under betryggende Forhold, enten det drejede sig om Tvillinger, hvis Forældre ikke havde hvad man kan kalde en Bolig, eller Børn, der kom fra et Hjem, hvor der ikke kunde fremskaffes Bedstemoder, Tante eller Hushjælp, medens Moderen laa paa Hospitalet. Bolignød og Mangel paa Hushjælp har stillet større Krav til Spædbørnehjemmene, end der stilles i normale Tider. Naar der nu foreslaas Oprettelse af nye Spædbørnehjem, er det, fordi der virkelig er Trang til Stede, men Mødrehjælpslederne, der har et vidtstrakt Arbejdsomraade, hvor de skal møde personligt, har hverken Tid eller Lejlighed til at tage Del i den daglige Ledelse af disse nye Børnehjem, de kan ikke selv iagttage Børnene fra Dag til Dag. Det er heller ikke nødvendigt, for paa ethvert Børnehjem følger Forstanderinden i Samarbejde med Hjemmets Læge nøje Barnets Udvikling og Anlæg, og jeg tror at turde sige, at man ikke letsindigt og tankeløst bortadopter Børn, om hvis aandelige Anlæg og Evner der kan være Tvivl. Af Hensyn til Adoptionerne tror jeg ikke det er nødvendigt med disse særlige Børnehjem, men de er ønskelige, fordi der i al Almindelighed er Trang til flere Børnehjem. Oprettelsen af dem vil betyde en Udgift, men til Gengæld er der ikke blevet Brug for Svangrehjem i den Udstrækning, man forudsatte i Loven af 1939; de unge Kvinder har lettere kunnet beholde deres Arbejde under den nuværende Mangel paa Arbejdskraft og har derfor ikke ønsket Ophold paa Svangrehjem, hvis de ikke er svagelige.

Om det nye Stk. 4 i § 1 vil jeg sige, at det var nødvendigt, at det i Folketingsudvalget fik en anden Formulering. En Pengehjælp i Nøden er her paa sin Plads, men Problemet Svangerskabsafbrydelse er saa kompliceret, at det ikke kan klares med en lidt mindre eller lidt større Pengehjælp. Naar der nu stilles større Pengemidler til Raadighed for Mødrehjælpen, er det fordi man havde indkalkuleret private Gaver, der er udeblevet.

En Institution som Mødrehjælpen, der kommer med Staten og Kommunen i Ryggen, kan normalt ikke regne med smaa Bidrag fra privat Side; den tager sig ud som en velhavende Institution, som man ikke kan byde en Tokrone. Desuden er der indsamlet saa mange Penge og saa meget Tøj